

de a szeretet nyelve hangosan beszél. Ezen az estén a férj a feleségének, a nő hitvestársának, szülő gyermekének odateszi, odalopja a maga ajándékát a karácsonyfa alá. S a csók, mellyel ilyenkor összefornak, minden kincsnél nagyobb jutalom az ajándékozónak.

Neked, ki gazdagon terített asztalhoz ülsz, jut-e eszedbe, hogy vannak, akiknek a mai napon sincs mivel csillapítani éhségüket? Mi, akik békességben ünnepelünk, gondolunk-e azokra, akik karácsony éjszakáját is hazájukért harcolva a lövészárokból töltik? Mi, akik együtt vagyunk szereteteinkkel, emlékezünk-e azokra, akiket otthonuktól távol tart a kötelességteljesítés? A pihenők gondolnak-e az örállókra, akik ma is vigyáznak, hogy nekünk villanyunk és szórakozásunk legyen, a betegnek ápolásuk s az utazni kívánóknak szállítóeszközük. Az egészségeseknek jut-e eszébe a beteg, aki ágyban fekszik, kínokban vergődik?

Ha csak egy pillanatra is eszünkbe villannak mindezek, akkor kimondhatatlan hálával kell eltelnünk a gondviselő Isten iránt, hogy mieinkkel együtt tölthetjük karácsony szent ünnepét békességben és szeretetben. Hadd derüljön öröme arcunk, mert van mindennapi kenyerünk és békés otthonunk, mert van egészségünk, és ölelő karok vesznek körül, mert van Istenben bízó lelkünk, mely meglátja a karácsonyi csillagot. Az első karácsony csodás eseményei távol vannak tőlünk. A napkeleti bölcsek csillaglátó örömen csodálkozunk vagy kételkedünk talán, de karácsony nem lehet pusztán álom, lidérces messze-fény. Újra meg újra élővé kell lennie, meg kell születnie bennünk. Mondjuk együtt a költővel: „Oh jer, szüless meg bennem, mint karácsonykor Betlehemben, dicsőség s béke nagy királya.”

Hinnünk kell abban a karácsonyban, mely megváltoztatja a hívő embert. Legyen a mi karácsonyi ünnepünk azért a megelégedés ünnepe, a gyermek Jézus megtalálása és az Isten felé való elindulás kezdete. Gyűljön ki a mi lelkünkben is a csillag, mely hazavezet a békés otthonba, hol öröm és szeretet vár reánk. Ugye, testvérem, ma, mikor hazamész a templomból, tudni fogod, hogy mit kell cselekedned? Tiszta szívvel fogod megcsókolni a tiedet, és hálát adsz Istennek, hogy együtt töltheted velük karácsony ünnepét. Az a karácsony lesz az igazi, hol tetteink a hazatalálás öröméről fognak beszélni. A karácsonyi csillag világánál induljunk hát mi is örvendező szívvel hazafelé, Isten felé. Isten mindnyájunkat keres, a karácsonyi csillag fényénél hazavár. Amen.

BÁLINT FERENC

ÉGI ÜZENETRE — FÖLDI ÖRÖM

Lk 2, 10—11

Csillagfényes éjszaka után, melyben angyalok közvetítették az ég üzenetét, ismét karácsony ünnepére virradtunk. Vágyakozással teli adventi napok után boldog beteljesülés jött el számunkra. A kará-

csonyi csillag fénye beragyogta lelkünk, s a mindennapok hívő embere ma is éppen úgy, mint kétezer esztendővel ezelőtt a jászolbölcső felé fordította tekintetét. Vágyódó lelkének feltette a kérdést: hogy lehet az, hogy karácsony ünnepén teljes összhangban van az ég és a föld, üzen Isten, és boldogság tölti be a szíveket?

Keresztény ünnepeinkben karácsony kivételével mindenikben van valami titokzatos, amelyet nem értünk meg olyan könnyen. Karácsony az egyedüli kivétel. Vajon miért? Azért, mert karácsony lényege közvetlenül kapcsolódik az életünkhöz, és minden megnyilatkozása a gyermek, a bölcső körül fordul meg. Az ő születését adja a világ tudtára Isten, ezt hirdetik meg az angyalok, ez serkenti fel a pásztorokat, és indítja a bölcseket a megtalálás boldog pillanatára.

Megszokott dolog életünkben a születés, szinte nem is vesszük észre. De ez a születés oly csodálatos módon adatik tudtára a világnak, hogy benne minden megmozdul és összhangra talál. A sötétséget égi fény oszlatja el, megriadt félelmet angyali szózat bátorít, keresőnek csillag mutat utat, s a jászolbölcső mellett minden beteljesülésre talál. Lelket megkapó a költészet, amelyben az égi és földi olyan csodálatosan egyesül. És a nagyszerű események mindig hatnak lelkünkre. A hír futótűzként terjed, hogy valami eddig nem ismert dolog történt, amelyről csak álmodni szokott az ember. Kigyúl az ég, és angyalok közvetítik az égi üzenetet: „Ne féljeteK, mert íme, hirdetek nékteK nagy örömet, mely az egész népnek öröme lészen, mert született nékteK ma a megtartó...”

Ez üzenet óta kétezer esztendő telt el. Lelkünk sok mindennek volt szemlélője, de nem tud olyan mély fájdalom, nagy bánat lenni, amelyet ez égi üzenet meg ne vigasztalna, mosolyra ne derítene. Lélekben ma is körülálljuk a jászolbölcsőt, melyben képzeletünk piros arcú Jézuskája fekszik. Átkaroljuk az ártatlan gyermeket, aki azért született, hogy békesség és jóakarát legyen az emberek között.

Karácsony lényege nem a gyönyörű költészet, amelyhez hitünknek olyan kevés köze van, hanem a születés, a jövőt ígérő gyermekmosoly. Ezt díszíti a költészet szépsége is. Tudjuk, hogy semmi sem szebb a tisztaságnál, de a tiszta léleknek is kell a simogatás. Tudjuk, hogy a bátor megállja a helyét, de annak is jólesik a biztatás. Karácsony lényege is a születés, de a költészet fényében sokkal mélyebb tartalmat nyer. Értékesebb a születés, ha angyal hirdeti meg, diadalmasabb az élet, mely Jézusi magaslaton nyilatkozik, hogy mint tökéletes ember legyen mintakép azok számára, akik Istenországba megvalósításában akarják kiteljesíteni életüket.

Jézuson kívül sok próféta támadt Izraelben. Sok tanítás verte fel a puszták csendjét, de csak kevés tudott áthatolni a megcsontosodottság korlátain. És mind csak egy csoporthoz, egy közösséghez szólóttak. Jézusnak a születése örömet jelent nekünk. Tanításaiban megőrizte a múltat, de melléjük új tanításokat adott. Nem ragaszkodott görcsösen az elavulthoz, hanem átfogta az életet. Megmutatta Isten jóságos arcát és testvéri kötelékbe kapcsolta az embert. Lehajolt a

sírókhoz, osztozott az örvendők örömeiben, és utat mutatott mindenkinek. Bekopogott a vámszedők és bűnösök hajlékába, és leült velük vacsorázni. Megismertette velük az élet igazságait, hogy ők is boldognak érezzék magukat. Ezért fordul karácsonykor minden tekintet a bölcső felé. Ezért öröme a földnek az égi üzenet. Ezért próbálja minden hívő ember megfürdetni életét az evangélium kristálytisza vízében.

A születés nagy dolog, mert nagy próbával és áldozattal jár. A bölcső öröm, de ugyanakkor gond is. Sok áldozat és munka kell, míg a bölcső kicsinységéből kinő az élet. A karácsonyi gyermek sem volt kivétel ez alól. Születésekor nem volt hely a vendégfogadóban. Ővéi nem értik meg, falujában kigúnyolják, a főpapok bosszút esküsznek ellene, barátai elárulják, tanítványait üldözik. De az evangélium eszméi túléltek a századokat, mert a bölcső mindenkinek fölé nő, és általa megújul az élet.

A bölcső sok titkot és sok örömet rejt magába. Sok mindennel kell szembenéznünk, kik feléje sietnek, de ha közelébe értünk, és belőle felénk vetődik egy sugár, megéri a fáradságot. Szól az angyali üzenet: „ne féljétek, mert hirdetek néktek nagy örömet...” Örüljétek és örvendeztetek, mert van már gyermek. Nem maradnak meddón az álmok és beteljesületlenül a remények. Van már, aki továbbvigye gondolatunk, megőrizze minden tulajdonságunk. Nem imádkoztunk, és nem sóhajtoztunk hiába az ég felé. Van már, aki megmutassa az utat Istenországa munkálására, új eget és földet hirdető tanítása.

Testvérem! Mondd, nem örök időre szóló örömed-e ez? Még akkor is, ha nem fonná körül karácsonyi költészet? Megállani a jövőt író bölcső mellett, és elmerengeni az élet kérdései felett. Érezni, látni, hogy jönnek, hogy egyre jönnek piros arcú, jövőt építő, drága gyermekek. Nyilatkozni tiszta érzésekben a szív által, mint a pásztorok, arról az örömről, amit magunkban hordozunk.

Úgy érzem, hogy mindenkit ez a boldog öröm hozott ide Isten házába ünnepelni, imádkozni. Nem kérdelem, hogy megmozdult-e szíved, mint a pásztoroknak, hogy az öröm indított-e el, mint a napkeleti bölcseket. Tégy mindenben belátásod szerint. Én csak egyre kérlek ez alkalommal. Kedves hittestvérem, állj meg egy pillanatra a bölcső mellett, és meglátod, tekinteted a jövő felé fordul, szívedben szeretet kél, munkád nyomán öröm és jóság fakad. Míg nem jössz ide szíveddel, tiszta gyermekhittel, addig nem tudod, hogy mit jelent karácsony, a boldogító angyali szózat. Ha nem tudnál, mint a bölcsek, drága kincseket áldozni szent karácsony szép ünnepén, boruljál le imádkozni. Így öleld át az örök isteni titkot, s az angyali sereggel zengje együtt ajkad is karácsony himnuszát: „Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, a földön békesség és az emberekhez jóakat.” Ámen.

SÁNDOR BALINT

ÚJ PARANCSOLAT

Jn 13, 34/a

Az idők teljességében angyalajakról hangzott el a szózat: „Ne féljetek, mert íme, hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lesz, mert született néktek ma a megtartó” (Lk 2, 10—11). Akik a szózatot meghallották, azokon valami különös érzés vett erőt. Mintha nem olyanok lettek volna, mint amilyenek voltak. Kívülről nézve semmi sem változott, minden maradt a régi. A pásztorokat körülvette a csillagfényes éjszaka; a pislákoló mécses vibráló fényt vetett a bölcsek könyvére, amely fölé elmerülten hajoltak, mint azelőtt is annyi más alkalommal. S most mégis szinte egyszerre mondták ki a bölcsek is és a pásztorok is: „Menjünk el mind Betlehemig, és lássuk meg e dolgot, melyet az Úr megjelentett nekünk” (Lk. 2, 15/b). Valaminek tehát mégiscsak történnie kellett. És történt is. Belül, a lélek világában, valami megváltozott. A közöny helyébe lelkesedés költözött, ahol a lemondás sötétje honolt, oda most a betlehemi csillag hintette fénylő sugarát, ahol eddig az önzés hallatta szavát, oda most új érzés költözött. Akik az angyali szózatot meghallották és megértették, úgy néztek egymásra, mintha csak most találkoztak volna először. A pásztor a pásztor társában nemcsak azt látta, aki megosztja vele az éjszakai virrasztást, a nyáj feletti örködést; bölcs társában nemcsak azt látta, aki hozzá hasonlóan éjjeleken át kutatja a csillagos ég titkait, ennél sokkal többet láttak egymásban. Meglátták a testvért, a felebarátot. Úgy érezték, hogy szívük egyszeriben ringó bölcsővé változott, amelyből újszülött kised mosolyog mindenkire. Arcuk is felderült, szemükben felcsillant a szívükben született kised mosolya, s ebben a pillanatban megismerték a titkot, hogy mit jelent egymást szeretni. Karácsony éjszakáján a pásztorok és bölcsek lelkében megszületett a szeretet. Így lett karácsony a szeretet ünnepévé.

Most még tehetetlen újszülött, kinek tisztességes bölcsője sincsen, hanem barmok jászlabán fekvőhelye. Nem barátságos, meleg szobában született a világra, hanem rongyos istállóban. Senki más nincs mellette csak édesanyja és édesapja s a jászol mellett csendesén kérődző állatok. De a szülők szívében végtelen nagy szeretet, s ez pótolja a hiányzó külsőségeket. És a kisgyermek a jászolbölcsőben szüleire mosolyog. Megérkeznek a csillag nyomában járó pásztorok, s köszöntik a kisedet angyalok himnuszával: „Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és a földön békesség és az emberekhez jóakarát” (Lk 2, 14). És a kised a pásztorokra is mosolyog. Jönnek messzi napkeletről a bölcsek, a csillagfény vezeti őket is. Fáradtak a hosszú utazástól, de nem pihenésre gondolnak, hanem azt kérdik: „Hol van a zsidók királya, aki megszületett? Mert láttuk az ő csillagát napkeleten, és azért jövünk, hogy tisztességet tegyünk neki” (M 2, 2). S a tisztességtévő bölcsekre is rámosolyog a kisgyermek.

Sem a szülők, sem a pásztorok, sem a tisztességtudó bölcsek nem is várnak mást. Nekik elég ez a mosoly, mert ígéretet látnak benne. Talán lelkükben hallják is már, amint ezek a mosolygó parányi ajkák